

κας. Τίνι τρόπῳ τρέφονται: Πράττουσι πρὸς ἄλλα ἀόρατα ζῳάρια ὅ,τι καὶ αἱ μυῖαι πρὸς αὐτὰ ταῦτα; Ἰδοὺ ἐρώτησις, εἰς τὴν ὁποίαν δὲν δύναται τις νὰ ἀπαντήσῃ, καὶ τὴν ὁποίαν ἡ τελειότης τῶν ὀργάνων οὐδέποτε ἴσως θέλει δυνηθῆ νὰ διευκρινίσῃ. Ὅ,τι δύναται τις νὰ συμπεράνῃ ἀσφαλῶς, εἶνε ὅτι καὶ τὰ παράσιτα ἔχουσι τὴν χρησιμότητά των ἐν τῷ κόσμῳ, διότι ἡ φύσις οὐδὲν παράγει ἄνευ αἰτίας.

Π.

ΑΣΜΑΤΙΟΝ

Ὅλα περνοῦν,
Καὶ τίποτε δὲν μένει·
Ἀναχωροῦν—
Ποῦ; ὅπου... τί σημαίνει.
Μηδενικά,
Εἰς τὸ μηδὲν περῶμεν.
Εἶδες ἐκεῖ!
Τί τάχα ἂν χαθῶμεν;
Καταστροφήν
Ἡ γῆ ἂν ὄλη πάθῃ
Κ' εὐρη ταφὴν,
Τὸ σύμπαν δὲν ἐχάθη.
Φῶς ἱερὸν
Καὶ ἐρεθῶδες σκότος,
Νυχθημερὸν
Παλαιῶν ἀλλοκώτως...
Πλὴν θὰ σεσεθῇ
Τὸ φῶς τὸ ἀνατέλλον,
Θὰ ἠττηθῇ
Τὸ σκότος εἶνε μέλλον...
Γῆ, Οὐρανὸς
Καὶ σφαῖραι καὶ πλανῆται,
Εἰς ἐν κοινῶς
Μνημεῖον θὰ χαθῆτε.
Καὶ θὰ ριφθῇ
Ὡς πλᾶξ ἐπιτυμβία,
Σκότος βαθὺ
Καὶ σιωπὴ βαθεῖα!

(Ταῖγιάνιον, τὸν Σεπτέμβριον τοῦ 1882).

Α. ΠΑΡΑΣΧΟΣ.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

Παρά τοῖς ζῳοῖς τὰ ἀποτελέσματα μακροῦς ἐκγυμνάσεως καὶ συνεχοῦς ἀγωγῆς εἶνε τοσοῦτον ἰσχυρά, ὥστε δύναται νὰ νικήσῃσι τὰ φυσικὰ ἐνστικτικὰ καὶ τὰς βαθύτατα ἐρριζωμένας ἐπιθυμίας· π. γ. κύων δύναται μᾶλλον νὰ ἀποθάνῃ τῆς πείνης παρά νὰ κλέψῃ. Μνημονεύονται μάλιστα περιπτώσεις, καθ' ἃς, παρά τοῖς ζῳοῖς, τὸ μητρικὸν ἐνστικτικὸν ἠττήθη ὑπὸ τοῦ πόθου νὰ ὑπηρετήσῃσι τὸν κυρίον των ἐν ταῦταις ὑπάγεται τὸ ἐπόμενο ἐκπληκτικὸν γεγονός, ὅπερ ἀναφέρει ὁ διάσημος φυσιοδίφης Romanes.

Ποιμὴν τις συνείδηζε νὰ ἐμπιστευθῆται τὸ ποιμνίον του εἰς τὴν κύνα του ἀνευ οὐδεμιᾶς ἐπάγρουπνήσεως

ἐπ' αὐτῆς. Μίαν ἡμέραν ἐπιστρέψας εἰς τὰ ἴδια ἐν ὄρῳ προκεχωρημένη, ἐξεπλάγη μαθὼν ὅτι τὸ πιστὸν ζῳὸν δὲν εἶχεν ἐπι ἐμφρανισθῆ μετὰ τοῦ ποιμνίου ἀμέσως αὐτὸς καὶ ὁ υἱὸς του ἠτοιμάσθησαν νὰ ἐξεέλθωσι, διὰ διαφόρου ὁδοῦ ἐκάτερος, πρὸς ἀναζήτησίν των. Ἀλλὰ μόλις κατῆλθον ἐπὶ τῆς ὁδοῦ διακρίνουσι τὴν κύνα ἐρχομένην μετὰ τοῦ ποιμνίου πλήρους, καὶ κρατοῦσαν εἰς τὸ στόμα της νεογνὸν κυνάριον. Τὴν κατέλαβον οἱ πόνοι τοῦ τοκετοῦ ἐπὶ τοῦ ὄρου· πῶς τὸ πτωχὸν ζῳὸν κατώρθωσεν ἐν τοιαύτῃ καταστάσει νὰ ὀδηγήσῃ τὸ ποιμνιον, εἶνε ἄγνωστον, διότι οὐδεὶς τὴν συνήτησε, διαρκουσῆς τῆς πορείας της. Ὁ κύριός της ἀνετριχίσαν ὅταν εἶδε τί ὑπέφερε καὶ τί ἐπραξεν ἀλλ' ἡ κύων, εὐσταθῆς, καὶ οὐδόλως ἐξησθημένη, ἀπρὸ ἀπέθιχε τὸ μικρὸν της ἐν ἀσφαλεῖ, ἀνεχώρησε πάλιν διὰ τὸ ἔρος ἐν πάσῃ ταχύτητι, καὶ οὕτως ἐπανέφερον ἕκαστον τῶν νεογνῶν, διαδοχικῶς τὸ ἐν μετὰ τὸ ἄλλο, μέχρι τοῦ τελευταίου, ὅπερ ἦτο νεκρὸν.

Χάρτιναι φιάλαι Ὁ χάρτης ἐπὶ τῶν ἡμερῶν μας χρησιμεύει εἰς κάθε τι, ἀκόμη καὶ εἰς κατασκευὴν τροχῶν ἀτμαμάξης καὶ εἰς οἰκοδομὴν οἰκιῶν. Ὁμοίως κατασκευάζουσιν ἐξ αὐτοῦ καὶ φιάλας. Λαμβάνοντες ζύμην συγκειμένην ἐκ ρακῶν, ἀχύρου, καὶ ξύλων παράγουσιν ἐξ αὐτῆς φύλλα χονδροχάρτου ἕκαστον φύλλον χρίεται ἐπ' ἀμφοτέρων τῶν μερῶν δι' ἰδιαίτερον μίγματος, καὶ ἀφίνεται νὰ ξηρανθῇ. Ἐπαναλαμβάνουσιν εἶτα τὴν ἐπίχρυσιν. Μεθ' ὃ λαμβάνουσι δέκα φύλλα, ἅτινα πιεζόμενα ἐντὸς τύπων ἰδίων σχηματίζουσι τὸ ἡμισυ ἐκάστης φιάλης. Τέλος ἐνοῦνται τὰ ἡμίση πιεζόμενα ἀνά δύο. Αἱ οὕτω κατασκευαζόμεναι φιάλαι δὲν προσβάλλονται οὔτε ὑπὸ τοῦ οἴνου, οὔτε ὑπὸ τοῦ οἴνοπνεύματος, οὔτε ὑπὸ τῶν πλείττων ρευστῶν, καὶ δὲν δύναται νὰ θραυσθῶσιν ὡς αἱ ὑάλιναι.

Ὁ κ. Π' εἰμφορεῖ νὰ δώσῃ μαθήματα φιλαργυρίας καὶ εἰς αὐτὸν τὸν Ἐξηνταβελόνην.

Ἐχει μικρὸν ὑπηρετήν Δημήτρη, ἐκτελοῦντα ὅλην τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ οἴκου, τὸν καθαρισμόν, τὸ μαγεῖρεμα, κλπ. Προχθῆς, τὴν ἡμέραν τῆς ἑορτῆς του, ἀποφασίζει νὰ τοῦ δώσῃ ἐν δαῖγμα τῆς εὐνοίας του διὰ τὸν τόσον ζῆλον, καὶ τὸν προκαλεῖ προσηῶς:

— Δημήτρη, λέγει πρὸς αὐτόν, νὰ, καῦμένη, πάρε νὰ διασκεδάσῃς καὶ σὺ ἡμέρα ποῦ εἶνε σήμερα.

Καὶ τοῦ θέτει μεγαθύμως εἰς τὴν χεῖρα μίαν... πεντάραν!

Μεταξὺ δύο φοιτητῶν:

— Οὐφ, κί' αὐτὴ ἡ Κυριακὴ τὸ πρωί! Δὲν ἔχει κανεὶς τί νὰ κάνῃ...

— Οὔτε ἓνα κανόνι δὲν ἔμπορεῖ κανεὶς νὰ ρίξῃ ἔς τὸ μάθημα!

Ἡ σκηνὴ ἐν τῷ Νεκροταφείῳ:

Δικαστικὸς κλητήρ. — Ἐχeis ἐδῶ μιὰ κλησι διὰ χρέος.

Νεκροθάπτης, ἐξερχόμενος τοῦ τάφου ὃν ἀνέσκαπτε. — Νὰ πάρῃ ὁ διάβολος! οὔτε ἔς τὸν τάφο μέσα δὲν σ' ἀφίουν ἡσυχῶ!